

ADAM POLÁK - ČESKÁ TELEVIZE - DNA PRODUCTION

MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY VYHRÁLI ČEŠI! MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH SE MOHL U NÁS CÍTIT ŠTASTNEJ
MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE STÁT SE MOTOCYKLOVÝM ZÁVODNÍKEM MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE NAJÍT V ŽIVOTĚ
BALANC MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT ŠTASTNOU SPOKOJENOU A ZDRAVOU RODINU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ
JE PROŽÍT ZAJÍMAVEJ ŽIVOT MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY SE NAŠI LIDI STARALI O VĚCI OKOLO SEBE MOJE
NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE BYT CO NEJDŘÍV DOMA S RODINOU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY MĚ MĚLI VŠICHNI RÁDI MOJE
NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY TAHLE ZEMĚ SMĚROVALA SPRÁVNÝM SMĚREM MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT SPLACENOU
HYPOTÉKU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT ALE SPOŇ DVOJČATA MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH UDEĽAL ZKOUŠKU
Z FYZIKY MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY NEBYLA VE SVĚTĚ NENÁVIST MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ODMATUROVAT
A DOSTAT SE NA VEJŠKU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE BYT KRASOBUSLAŘKOU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE NAJÍT
SI UŽ KONEČNĚ KLUKA MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE VZÍT SI VERUNKU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH NEBYL
V KRIMINÁLE MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH BYL LEPŠÍ NEŽ JSOU RODIČE MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ZALOŽIT
JEDNOU RODINU A PROSPEROVAT MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE BRZY SE VDÁT MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE POŘÁD
HLEDAT BALANC MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY NAŠE DĚTI BYLY POŘÁD ZDRAVÉ MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT
POŘÁDNOU CHÝŠI MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY TADY NEBYLI HLOUPÍ LIDI MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY
BYL KONEČNĚ MÍR MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY NAŠE SPOLEČNOST KONEČNĚ VZALA MOC DO SVÝCH RUKOU
MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY VYHRÁLI ČEŠI! MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH SE MOHL U NÁS CÍTIT ŠTASTNEJ
MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE STÁT SE MOTOCYKLOVÝM ZÁVODNÍKEM MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE NAJÍT V ŽIVOTĚ
BALANC MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT ŠTASTNOU SPOKOJENOU A ZDRAVOU RODINU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ
JE PROŽÍT ZAJÍMAVEJ ŽIVOT MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY SE NAŠI LIDI STARALI O VĚCI OKOLO SEBE MOJE
NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE BYT CO NEJDŘÍV DOMA S RODINOU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY MĚ MĚLI VŠICHNI RÁDI MOJE
NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY TAHLE ZEMĚ SMĚROVALA SPRÁVNÝM SMĚREM MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT SPLACENOU
HYPOTÉKU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT ALE SPOŇ DVOJČATA MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH UDEĽAL ZKOUŠKU
Z FYZIKY MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY NEBYLA VE SVĚTĚ NENÁVIST MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ODMATUROVAT
A DOSTAT SE NA VEJŠKU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE BYT KRASOBUSLAŘKOU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE NAJÍT
SI UŽ KONEČNĚ KLUKA MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE VZÍT SI VERUNKU MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH NEBYL
V KRIMINÁLE MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABYCH BYL LEPŠÍ NEŽ JSOU RODIČE MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ZALOŽIT
JEDNOU RODINU A PROSPEROVAT MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE BRZY SE VDÁT MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE POŘÁD
HLEDAT BALANC MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY NAŠE DĚTI BYLY POŘÁD ZDRAVÉ MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE MÍT
POŘÁDNOU CHÝŠI MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY TADY NEBYLI HLOUPÍ LIDI MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY
BYL KONEČNĚ MÍR MOJE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ JE ABY NAŠE SPOLEČNOST KONEČNĚ VZALA MOC DO SVÝCH RUKOU

JAKÉ JE VAŠE NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ?

DOKUMENTÁRNÍ FILM OLGY ŠPÁTOVÉ

DRAMATURGIE HANA STIBRALOVÁ ZVUK TOMÁŠ KUBEC, PETR PROVAZNÍK, MARTIN ROŠKAŇUK
STŘIH JAKUB VOVES HUDBA ALEŠ BŘEZINA VEDOUČÍ PRODUKCE DNA NATALIA GUZIKIEWICZOVÁ
VEDOUČÍ PRODUKCE ČT ROMAN BLAAS PRODUCENT DNA RAŠTO ŠESTÁK A PETER BEBJAK
PRODUCENT ČT PETR MORÁVEK PRODUCENT ADAM POLÁK SCÉNÁŘ, KAMERA, REŽIE OLGA ŠPÁTOVÁ

V KINECH OD 20. ZÁŘÍ 2012

PRESS KIT

NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ

Námět, scénář, kamera a režie: Olga Špátová

Producent: Adam Polák

Koproducenti: Česká televize, DNA Production

Střih: Jakub Voves

Hudba: Ales Březina

Zvuk: Tomáš Kubec, Petr Provazník, Martin Roškaňuk

Dramaturgie: Hana Stíbalová

S podporou: Státní fond pro podporu a rozvoj české kinematografie, Audiovizuální fond Slovenské republiky

Stopáž: 80 min

Premiéra: 20. 9. 2012

www.nejvetsiprani.cz

Foto, trailer a tiskové materiály ke stažení:

<https://aero.capsa.cz/?slozka=2968>

login: press heslo: press

KONTAKTY:

Public Relations: 4PRESS, Martina Reková, martina.rekova@4press.cz, +420 731 573 993, Klára Mixová, klara.mixova@4press.cz, +420 731 514 462

Producent: Adam Polák, adampolak.cz@gmail.com, +420 603 454 978

Distributor: Aerofilms, program@aerofilms.cz, +420 775 920 082

SYNOPSIS

Hrdinové celovečerního filmu Největší přání jsou po čtyřiceti letech komunismu první dospělou generací, která se utvářela ve svobodné společnosti. Mladé lidi zamýšlející se nad zdánlivě banální otázkou 'Jaké je tvoje největší přání?' natáčela režisérka Olga Špátová ve školách, věznicích, na demonstracích, ve městě i na venkově. Svá srdce jí otevírají vyvrhelové společnosti, ambiciózní profesionálové, zamilovaní, věřící nebo občanští aktivisté. Je přítomna zrození i umírání. Příběhem prochází studenti z iniciativy Inventura demokracie, dvacetiletá vězenkyně Michaela odsouzená za vraždu, rodina Červeňákových z romské osady, těhotná kominice Martina, světově uznávaný dirigent Jakub Hruša nebo zpěvačka Aneta Langerová. Režisérka využila jedinečnou možnost porovnat hodnoty svých vrstevníků se dvěma předchozími generacemi použitím archivních záběrů z let 1964 a 1989 ze stejnojmenných filmů svého otce, klasika českého dokumentu Jana Špáty. Tento ojedinělý dokumentární počín je inspirací pro vrstevníky a zároveň vzkazem bývalým mladým, že ti současní v sobě nesou překvapující a podivuhodnou naději.

PŘÍBĚHY VE FILMU

Nevidomá muzikantka Ráchel Skleničková slaví se svými nevidomými kamarády osmnácté narozeniny. Touží si najít kluka. Hraje na klavír Chopinovu Fantazii. Je vděčná, že žije v Čechách ve 21. století.

Zamilovaní lidé se na Petříně líbají pod rozkvetlou třešňí a touží po věčné lásce.

Osmnáctiletý Rom Pavel žije od jedenácti let ve výchovném ústavu. Skládá pro svou dívku milostnou píseň, ve které se zpívá: „Jsme už spolu rok, co to všechno znamená? Slzy mi tečou, podlamují se mi kolena.“ Touží, aby si ho máma vzala k sobě domů alespoň na Vánoce. Jeho největším přáním je být lepší, než jsou jeho rodiče.

Učňové z Liberce se potí a trpí u maturitní zkoušky.

Denisa se hlásí na herectví na DAMU. Netouží mít rodinu a děti, ale dostat se na školu a být úspěšnou herečkou.

Petra dělá přijímací zkoušky na Karlovu univerzitu. Neví ale, jakým směrem se v životě vydat. Má tolik možností a nemůže si vybrat.

Světově uznávaný dirigent Jakub Hruša zahajuje hudební festival Pražské jaro Smetanovou Mou vlastí. Věří, že se dá práce skloubit s rodinou. Jeho životním přáním je najít mezi tím vším balanc.

Karla s Láďou se odstěhovali z města na venkov. Koupili si dům a každý den je trápí pomyšlení na to, že splácí hypotéku. Dohadují se o tom, jestli si pořídít dítě nebo ne. Láďa si dítě přeje, Karla si myslí, že to nemůžou zvládnout, když mají sami problém přežít se dvěma platy.

Juliana žije v chýši v romské osadě na východním Slovensku. Ve čtrnácti letech měla první dítě. Dnes je jí osmadvacet a má dětí pět. Chodí se se svým mužem milovat do lesa, protože v malé chýši nemají před dětmi soukromí.

Romka Markéta nevěří Mariánovi, že je jí věrný. On chodí na diskotéky, ona si myslí, že ji nemiluje. Přála by si mít pořádnou chýši, ve které nejsou díry, aby děti na zimu neumrzly.

Neonacisté se schází v Brně. Chtějí projít brněnskou čtvrtí, kde žijí Romové. Brněnští občanští aktivisté svolali velkou demonstraci. Snaží se, aby policie pochod extremistů odklonila.

Maturantka výtvarnice Veronika touží, aby se lidé snažili měnit společnost a sami sebe. Aby se vyvíjeli a vážili si tak demokracie, ve které žijeme.

Patnáct studentů z iniciativy Inventura demokracie se schází a vymýšlí, jak zvýšit aktivitu mladých lidí a jejich zájem o veřejné dění v naší zemi. Není jim lhostejný současný stav demokracie a politické kultury. Vědí, že je odrazem stavu celé společnosti.

Slovenský občanský aktivista Robert Mihály z Iniciativy za transparentní demokracii burcuje v Bratislavě lidi, aby se starali o demokracii.

Organizátoři pochodu Vzdělání není zboží! nechtějí zahájit demonstraci. Nutí mladé komunisty, aby si sundali odznak se srpem a kladivem. Komunisté se brání a křičí, že máme demokracii a tím pádem si na sobě můžou nosit, co chtějí.

Občanský aktivista Martin Kadrman bojuje za záchranu lipové aleje a historického nádraží v Ústí nad Orlicí. Na nádraží přijíždějí ministři a slibují Martinovi, že se budova nezbourá a opraví.

Čtyři sourozenci Fišerovi se vydávají do libereckého kraje, který byl zasažený povodněmi, aby pomohli lidem, kteří přišli o domov.

Zpěvačka Aneta Langerová zpívá na letním koncertě pod širým nebem. Jejím největším přáním je, aby nikdy neztratila svobodu.

Osmnáctiletá Míša toužila stát se herečkou. Místo toho je odsouzená na dvanáct let do vězení s ostrahou za organizovanou vraždu.

Honza utíkal z domu, kradl a fetoval. Dostal pět let za mřížemi. Odseděl si půlku. Probíhá soud, který rozhodne, jestli ho pustí domů nebo ne.

Odsouzení kluci dostávají v ruzyňské věznici štědrovečerní večeři. Jedí ji na cele z plastových misek.

Paula Jirsová je farní asistentkou u katolického kněze Tomáše Halíka v kostele svatého Salvátora. Na Bílou sobotu spolu rozsvěcují svícemi kostel. Katechumen Honza je po dvou letech příprav pokřtěný.

Na vesnici na východním Slovensku probíhá pravoslavný křest dítěte.

Třicetiletá Tereza žije s mužem a dvěma dětmi na farmě na venkově. Umírá na rakovinu.

Na Staroměstském náměstí fandí fanoušci hokejovému zápasu mezi Českem a Ruskem. Jde jim o jediné – aby chom vyhráli.

Lenka se stará o staré lidi v domově důchodců. Sprchuje, přebaluje a obléká osmdesátiletou babičku, jejíž dva synové utekli do Austrálie a ona tak zůstala bez jejich pomoci a lásky.

Homosexuálové oslavují lásku a svobodu v ulicích Prahy při pochodu Love Parade. Mladí křesťané ve stejnou dobu jdou pochod pro podporu tradiční rodiny. Protestují proti tomu, aby si homosexuální páry mohli adoptovat děti. Ulice je plná neonacistů, kteří agresivně homosexuálům nadávají.

V malé vsi v jižních Čechách žije řezník Tomáš Sup, který se stará o své hospodářství, o ovce, o kozy, o slepice. Stahuje z kůže králíka. Zároveň studuje operní zpěv a jednou touží zpívat na světových operních scénách.

Lucie odešla se svým mužem a dítětem z Prahy na vesnici a pořídila si několik koní. Žije se svou rodinou a zvířaty v přírodě a splnilo se jí tak největší přání.

Kominice Martina vymetá komíny v sedmém měsíci těhotenství. V létě se jí a jejímu muži kominíkovi narodí syn Jan.

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU A KAMERAMANKOU OLGOU ŠPÁTOVOU

Hrdiny vašich posledních dokumentů byly výrazné osobnosti kulturního a společenského života – Jan Kaplický, Karel Gott, písničkářka Radůza nebo Miloš Forman a Jiří Šlitr. Co vás vedlo k tomu natočit film o hodnotách mladé generace?

Můj táta, režisér a kameraman Jan Špáta, natočil první díl filmu Největší přání v roce 1964 a druhý díl v roce 1989, tedy v historicky zlomových okamžicích této země. Tématem filmů jsou hodnoty a sny mladých lidí nejrůznějších sociálních vrstev a profesních skupin. V obou filmech protestují proti totalitnímu režimu, touží po lásce, svobodě a svém místě na slunci. Když jsem i já začala v osmnácti letech natáčet filmy, můj táta byl první, komu jsem je promítala. Jednou mi na procházce v jevanských bučinách řekl, že třetí díl Největšího přání už budu muset natočit já.

Kdy jste začala Největší přání natáčet?

Druhý díl tátova filmu Největší přání končí 17. listopadu 1989 demonstrací na Národní třídě, já jsem natáčení svého filmu zahájila 17. listopadu 2009. Šli jsme se štábem stejnou cestou ve vzpomínkovém průvodu z Albertova na Národní třídu, tak jako přesně před dvaceti lety můj táta. Tenkrát jsem oslovila producenta Adama Poláka, a od té chvíle jsme dva a půl roku na filmu pracovali. Adam se mnou procházel každou fází výroby, společně jsme vymýšleli, diskutovali, hledali hrdiny filmu a prostředí, o kterých chceme podat dokumentární svědectví. Jsem šťastná, že se chopil našeho filmu s opravdovým zájmem a zápalem, nejen profesionálním, ale i přátelským.

Jaké hrdiny jste si vybírala?

Hrdinové mého filmu jsou mladí lidé, kteří nezažili minulý režim, nepoznali politický útlak a žijí v relativním blahobytu. Je to první generace, která dospěla za svobody. Natáčela jsem s těmi, kteří chtějí v životě něco dokázat, směřují za svým cílem, pomáhají druhým, ale také ty, kteří se ocitli v bezvýhodné situaci. Příběhem prochází skoro sto mladých lidí z nejrůznějších sociálních prostředí a asi dvacet z nich má ve filmu větší prostor. Natáčeli jsme ve školách, ve věznicích, při kulturních a společenských událostech, na demonstracích, ve městě i na venkově, v Čechách i na Slovensku. S občanskými aktivisty, katolickými a pravoslavnými věřícími, mladými komunisty, anarchisty i neonacisty. Příběhem prochází studenti z iniciativy Inventura demokracie, učňové u maturity, hokejoví fanoušci, zamilovaní lidé, rodina Červeňákových z romské osady, začínající ambiciózní herečka Denisa, bojovník za záchranu památek Martin Kadrman nebo světově uznávaný dirigent Jakub Hrůša. Dojímalí mě kluci z diagnostického ústavu, dvacetiletá vězenkyně Michaela odsouzená za vraždu, nevidomá muzikantka Ráchel Skleničková, těhotná kominice Martina nebo třicetiletá Tereza umírající na rakovinu.

Možností, koho si vybrat, jste měla nepřeberně. Přece jen jste se musela rozhodnout pro takové, kteří by naplnili záměr vašeho filmu.

Společným rysem mých hrdinů je, že mě musí něčím dojmout. Ve svých filmech hledám krásu a naději. Objevovala jsem ji mezi lidmi, kteří vypadali, že v bezradnosti mládí nastoupili špatnou cestu.

Nacházela jsem silné lidské momenty i v těch nejnižších sociálních skupinách, kde bych to na první pohled nečekala. Našla jsem ty, kteří o životě přemýšlejí a mají sílu i odhodlání být lepšími lidmi.

Jakým způsobem jste se stříhačem Jakubem Vovsem ve střížně propojovali váš natočený materiál a archivní záběry z filmů vašeho otce?

Film je budován na principu eseje, z jednotlivých příběhů a situací vytvářím autorský obraz své generace. Otázka na největší přání je pro mě záminkou, aby mladí lidé přemýšleli o směru a smyslu své životní cesty. Jednotlivé příběhy lidí komponuju tak, aby se jejich hodnoty buď potvrdzovaly anebo vzájemně kontrastovaly. Použitím archivních záběrů starých padesát a dvacet let porovnávám hodnoty dvou předchozích mladých generací s tou svou. Kupodivu nejsou nikterak rozdílné, touha po lásce a svobodě je charakteristická pro všechny tři.

Ve vašich filmech hraje významnou roli hudba, tentokrát je pod ní podepsán jeden autor. U svých předchozích dokumentů jsem pracovala s archivní hudbou. Pro Největší přání je hudba komponovaná a napsal ji Aleš Březina, čímž se mi splnil dlouholetý sen. Poprvé v životě jsem mohla pozorovat, jak skladatel komponuje u klavíru hudební motivy, později jsem mohla být při tom, jak tři výjimeční muzikanti nahrávají jeho kompozice v hudebním studiu. Ústředním motivem filmu je ženský vokál, který vyjadřuje touhu mladého člověka po lásce a nalezení svého místa ve světě. Nazpívala ho Aneta Langerová, jejíž pěvecké interpretace a životních postojů si vážím. Proto jsem si ji vybrala i jako jednu z hrdinek filmu.

Pokud budete srovnávat hrdiny předchozích filmů, které natočil váš otec, a hrdiny vašeho nového dokumentu, jaký je podle vás rozdíl v jejich největších přáních a vůbec mladých lidech tehdy a dnes?

Mladí lidé v mém filmu jsou sebevědomější a otevřenější než v předchozích generacích. To jsem očekávala, protože oba předchozí díly vznikaly v době totality. Mění se role ženy a muže. Často se setkávám s tím, že největší přání mladých kluků je věčná a věrná láska a založení rodiny, neostýchají se o tom mluvit a projevit cit. Holky zase na prvním místě chtějí něco dokázat, jít za svou kariérou. Jedna mladá herečka mi při přijímacích zkouškách na DAMU řekla: „Moje největší přání není mít rodinu a děti, ale stát na pódiu a rozdávat svým uměním radost.“ Ale právě touha po lásce a hledání svého uplatnění pořád zůstává nejdůležitějším motivem mladých lidí, jako to bylo u předchozích generací.

Jaká je podle vaší zkušenosti a názoru vaše generace?

Hodně mladých se bojí, že si zvolí špatnou životní cestu, protože možností a způsobů, jak žít, je mnoho. Svobodné rozhodování je pro ně náročné. Hodně z nich touží za něco bojovat, ale nevědí za co. Za totality měli společného nepřítele. Také mají strach, že se v té neklidné době a záplavě sociálních sítí od sebe vzdalují, že se vytrácí vřelé vztahy mezi lidmi. Život v blahobytu v nich zároveň vzbuzuje touhu po duchovní cestě, takže se odvrací od konzumu k čistotě přírody. Při práci na filmu mě překvapilo, kolik mladých lidí se občansky a společensky angažuje. Vědí, že i v demokratickém režimu je nutné o svobodu stále pečovat a hájit ji. Dnešní osmnáctiletí lidé jsou vděční za život v demokracii. Zároveň jsou ze současné politiky znechucení a touží po větší slušnosti mezi lidmi.

Vaše filmová tvorba je originální v tom, že jste si často také kameramankou. Není to pro ženu příliš fyzicky náročné?

Můj táta celý svůj profesionální život pracoval s těžkou pětaticítkovou kamerou, málokdy používal stativ, takže to byla dřina, kterou bych já nemohla podstoupit. Dnes už jsou profesionální kamery tak malé a lehké, že mohou být kameramankami i ženy. Nedokážu si představit, že bych svým filmům nedělala kameru. Pozoruju skrze ni svět a tím vyjadřuju svůj názor na něj. Na natáčení býváme často jen ve dvou - zvukař a já. Práce v malém štábu s malou kamerou přináší možnost dobrat se s hrdinou větší autenticity a intimity. Toužím se přiblížit člověku nebo tématu, pro které hořím. Režie a kamera dokumentárních filmů mi takový sen plní.

Za kameru se často postavíte také v případě režijní práce vaší matky Olgy Sommerové, naposledy například při natáčení dokumentu Věra 68 o gymnastce Věře Čáslavské. Jaké to je pracovat pro mámu jako kameramanka?

Kameramanská práce pro máminy filmy je mi velkou školou. Začala jsem s ní natáčet, když mi bylo dvacet let a už takhle záhy jsem měla příležitost stát tvář tvář bolavým situacím a statečným lidem. Setkala jsem se s rodiči, kteří pochovali své děti, s ženami, které prošly koncentračními tábory, s dětmi v Kambodži nemocnými AIDS, s operní pěvkyní Soňou Červenou nebo s výtvarnicí Adrienou

Šimotovou. Když pracuji s mámou, stále mě ohromuje její nebývalá empatie, cit, energie, rychlost a moudrost. Jsem vděčná, že s ní můžu pracovat, protože pak máme více příležitostí spolu být. Můžeme vést dialog a společně se ze života radovat, ale taky nad ním plakat.

Jaké jsou vaše další pracovní plány, ať už kameramanské nebo režijní?

V roce 2013 bude Nadační fond Českého rozhlasu Světluška slavit deset let své existence. Rozhodla jsem se, že k výročí natočím film. Jsem teď plně ponořená do natáčení radostných i dojemných příběhů nevidomých i vidících, kteří si do svých životů vzájemně vnášejí světlo. Bude to film o statečných a optimistických lidech, o lásce, tmě a naději. Zároveň se toužím zlepšovat ve své kameramanské profesi. A také realizovat svůj celoživotní sen, za kterým jdu už od dětství - vedle dokumentárních filmů začít pracovat na scénáři svého prvního hraného filmu.

Sama patříte ke generaci, jíž jste kladla otázku po největším přání. Jaké je tedy vaše největší přání?

Mít domov a dát ho svým blízkým. Nikdy své milované neznadit. Být dobrým člověkem.

OLGA ŠPÁTOVÁ – BIOGRAFIE

Režisérka a kameramanka se narodila 6. března 1984 v Praze.

Od patnácti let natáčela krátké hrané filmy, za něž získala 23 cen na mezinárodních festivalech neprofesionální i profesionální tvorby.

Pro Českou televizi natočila dokumentární filmy *Trojhra* (2004), za něž získala dvě hlavní ceny na domácích festivalech, *(Ne)cenzurované rozhovory* (2005), *Láska včera, dnes a zítra* (2006). Za dokument *Terry z Montmartru* (2006) získala první cenu na Arts & Film festivalu v Telči.

Se zpěvačkou Radúzou natočila koncertní DVD a dokumentární film *Půjdu, kam chci* (2007), za které byla nominovaná na hudební cenu Anděl 2007.

Ve filmu *Dobře placená procházka '07* (2008) zachytila režiséra Miloše Formana při realizaci komické opery Jiřího Šlitra v Národním divadle. Za film získala několik cen, včetně Grand Prix Vojtěcha Jasného.

Celý rok strávila s Karlem Gottem při sběrném natáčení filmu *Fenomén Gott* (2009) pro televizi Nova u příležitosti jeho sedmdesátých narozenin. Dokument o nejpopulárnějším českém zpěvákovi se stal nejsledovanějším televizním filmem roku.

Jako kameramanka pracovala na sedmi filmech režisérky Olgy Sommerové včetně nedávno dokončeného filmu *Věra 68* o jedné z nejlepších gymnastek světa.

V dubnu 2010 uvedla česká a slovenská kina její celovečerní, dokumentární film *Oko nad Prahou* o boji světoznámého architekta Jana Kaplického za svůj projekt Národní knihovny. V říjnu 2010 získala Olga Špátová za film hlavní cenu na Mezinárodním filmovém festivalu ve Varšavě.

Nyní dokončila celovečerní dokumentární film *Největší přání* o snech a životním směřování první mladé generace, která se narodila do svobody. Film vstupuje v září 2012 do českých kin.

JAN ŠPÁTA

Klasik českého dokumentu (25. 10. 1932 – 18. 8. 2006) Jan Špáta stál za kamerou stovek filmů, jako režisér jich natočil přes sto. Letos v říjnu by oslavil osmdesáté narozeniny. Mezi jeho nejznámější filmy patří i filmy Největší přání I. a Největší přání II., na které navázala svým Největším přáním Olga Špátová.

PRVNÍ FESTIVALOVÝ ÚSPĚCH FILMU

Právě dokončený dokument Největší přání byl ještě před svým uvedením do distribuce v České republice vybrán do **soutěže 28. ročníku mezinárodního filmového festivalu ve Varšavě (Warsaw Film Festival)**, který se řadí do festivalů kategorie **A**. Festival proběhne v termínu od 12. do 21. října 2012.